

τα· κατὰ τὸ ἔτος 1699 ὑπεγράφησαν αἱ συνθήκαι τῆς εἰρήνης. Οἱ Ἐνετοὶ δὲν κατώρθωσαν μόνην τὴν ἐπέκτασιν τῆς Δαλματίας, ἀλλὰ καὶ τὴν διατήρησιν τῆς Πελοποννήσου ὡς ἐλευθέρας κατακτήσεως.

Δὲν ἤθελεν ἔχει τοῦτο σημασίαν, οὔτε διὰ τὴν δύναμιν αὐτῶν, οὔτε διὰ τὸν κόσμον, ἂν δὲν ἐπεμελοῦντο νὰ προάξουν τὴν κατακτηθεῖσαν χώραν, νὰ δώσουν εἰς αὐτὴν τὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς διοργανισμόν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ν' ἀποκαταστήσουν αὐτὴν πραγματικὴν ἰδιοκτησίαν.

(ἀκολουθεῖ).

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ.

(Ἰδε φυλλάδ. 283 καὶ 284.)

Τὸ Ναύπλιον ἦτο τότε πόλις ὅλως τουρκικὴ· αἱ μὲν οἶοι ἦσαν στεναὶ, ἀνώμαλοι καὶ βορβορώδεις, αἱ δὲ οἰκίαι ξυλόκτιστοι, πολύθυροι καὶ πάντη ἀρρυθμοὶ· ἀλλὰ καὶ τῶν κατοίκων ὁ βίος ἦτο εἰσέτι, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, ἀσιατικὸς· λέγων δὲ ἀσιατικὸν δὲν ἐννοῶ τρυφήλόν, διότι ὅπου λείπει ἡ ἐπιούσιος τροφή ἢ τρυφή εἶναι ἀγνωστος· ἀλλ' ὅτι, πλὴν τῆς φουστανέλλας, πάντα τὰ ἄλλα ἐγίνοντο ὅπως καὶ ἐπὶ Τουρκίας. Εἰς τὰ ἐργαστήρια οἱ πωληταὶ ἐκάθηντο διπλοπόδεις καὶ ἀναμένοντες, πολλάκις φεῦ! εἰς μάτην, τοὺς σπανιωτάτους ἀγοραστὰς, ἐμύζων σοβαροπρόσωποι τὴν ἄκραν τοῦ τσιμπουκίου αὐτῶν. Ἐπώλουν δὲ ἡ πέτρας πυροβόλων, ἡ πυρεκδόλα, ἡ σπάγγον, ἡ ράμμα, ἡ βελόνας, ἡ θειάφιον, ἡ πέτραν τῆς κολάσεως, ἡ ἄλλο τι τοιοῦτον ἄσημον καὶ πενιχρόν. Παρὰ τὰ ἐργαστήρια ταῦτα ἦσαν καὶ ἄλλα, τὰ τῶν παντοπωλῶν, ἅτινα ἐξ ἀνάγκης καὶ ποικιλότερα καὶ πολυτιμότερα εἶχαν τὰ ἐμπορεύματα· πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὰ τῶν ραπτῶν καὶ τὰ καφενεῖα. Τὰ καφενεῖα ἦσαν καὶ πολλὰ καὶ πολλοὺς εἶχον τοὺς φοιτητάς· διότι, πλὴν τῶν πανταχόθεν μετοικησάντων εἰς Ναύπλιον ἐνεκα ἀσφαλείας, καὶ τῶν κηφίνων ὅσοι στυλπνὰ μὲν καὶ βαρύτιμα πιστόλια φέροντες εἰς τὴν ζώνην, καρδίαν δὲ φιλάρπαγος ἢ λαγίωθ κρύπτοντες εἰς τὰ στήθη, κατέκλυον γαυριῶντες καὶ σειόμενοι τὴν πόλιν, εἶχον συρρέουσαι διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυβερνήτου καὶ πλῆθος ἀγωνιστῶν ἐχόντων ἀπαιτήσεις καὶ προτεινόντων δικαιώματα, καὶ ἄλλοι ἀδικηθέντες ὑπὸ ἰσχυρῶν καὶ ἐπικαλούμενοι δικαιοσύνην. Ἐκ τῶν καφενεῖων δύο ἢ τρία διεκρίνοντο ἐπὶ πολυτελείᾳ, καὶ ἰδίως τὰ κείμενα εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Πλατάνου· ἐθεωροῦντο δὲ πολυτελεῖ διότι, πλὴν τοῦ μόνου ποτοῦ τὸ ὅποιον εἰς πάντα τὰ λοιπὰ ἔκαie τὰ χεῖλη καὶ ἐπύκραινε τοὺς λάρυγγας τῶν φοιτητῶν, ἔδιδον καὶ πούντσι καὶ γαργιλέν. Τῶν συνερχομένων ἐνταῦθα ὁ ἀριθμὸς ἦτο πολὺς· καὶ ὅτε ἐκόπαζε τῶν ἀναρροφούντων χειλέων ὁ πάταγος, αἱ γλῶσσαι δια-

σπῶσαι τοὺς χαλινοὺς ἐκελάδουν μεγαλαυχεῖς τ' ἀνδραγαθήματα τῶν μήποτε ἀνδραγαθησάντων, ἢ καὶ ἠγωνίζοντο φιλολοῖδοροι νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ἀξίαν τῶν ἀληθῶν ἀνδραγαθημάτων. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἔρις ἐπιπτε μὲν βεβριθυῖα τὸ κατ' ἀρχάς, ἵνα εἶπω καθομηρίζων, ἐξητμίζετο δὲ μετ' οὐ πολὺ ὡς ὁ καπνὸς τῶν γαργιλέδων.

Καὶ ἡ κατ' οἶκον δὲ διαίτα μίπειχε καὶ αὐτὴ τῶν πάλαι ἔξεων· τὰ ἐπιπλα ἦσαν σοφάδες, σιλτέδες, κουλιτούκια, ἐφ' ὧν ἐκάθηντο μὲν τὴν ἡμέραν κατεκλίνοντο δὲ τὴν νύκτα οἱ οἰκοδεσπότηαι καὶ οἱ ξένοι αὐτῶν· ἀλλὰ καὶ τούτων εὐάριθμοι ἦσαν οἱ πλουτοῦντες· οἱ πολλοὶ δὲ ἀνάκλιτρον καὶ κλίνην καὶ προσκέφαλον καὶ ἐπενδύτην εἶχονεν τὴν ἀχώριστον καὶ κλασικὴν καπύταν, εἰς τὰς παρυφὰς τῆς ὁποίας πολλὰ ἐγκατεβίουσαν ἀναίμακτα ζώφια, τὰ ἀπαραχάρακτα ταῦτα ἐμβλήματα τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐφ' ὅλου τοῦ ἀγῶνος. Τινὲς δὲ εἶχον καὶ σοφρᾶν ἢ σανίδα στρογγύλως κεκορμμένας καὶ συνηρμοσμένας διὰ καρφίων, τὸν ὅποιον μετεχειρίζοντο ἀντὶ τραπέζης γευόμενοι ἢ δειπνοῦντες. Καὶ ρόφημα μὲν σπανίως παρετίθετο (καὶ τοῦτο ἦτο συνήθως ἐκ φασήλων ἢ ἐρεβίνθων ἢ φακῆς)· παρατιθέμενον δὲ κατεβρόχθιζον οἱ συνδαιτυμόνες οὐχὶ μετακενοῦντες εἰς ἰδιαίτερα πινάκια, ἀλλ' ἐμβάπτοντες τὰ ξύλινα κοχλιάρια εἰς τὴν περιέχουσαν αὐτὸ πικᾶκαν. Αἱ σημεριναὶ καθέδραι (καρέγλαι) ἦσαν σχεδὸν ἀγνωστοὶ· ὅτε δὲ ἀποκατέστη ὁ Κυβερνήτης εἰς Ναύπλιον, κατεσκευάσαν τινες, χάριν τῶν φραγκοφορεμέγων, ξύλινα σκαμνία. Τὸ 1831 ἐπτανήσιός τις πλοίαρχος, οἰκειὸς ἐκπαλαι τοῦ πατρὸς τοῦ γράφοντος τὰς ἀναμνήσεις ταύτας, ἐλθὼν ἐξ Ἐνετίας καὶ ἰδὼν τὴν γυμνότητα τῆς οἰκίας τοῦ πρὶν εὐπόρου αὐτοῦ φίλου, προσέφερεν αὐτῷ ἐξ καθέδρας. Τοσοῦτω δὲ ἐθεωρήθησαν λαμπραὶ, ὥστε ἡ φήμη αὐτῶν διεδόθη παλύθροος ἀνὰ πᾶσαν τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους, καὶ φθονοῦντες ἐβλεπον αὐτὰς οἱ ἐγκριτότεροι.

Αἱ ἐν Ναυπλίῳ οἰκίαι, διηρημέσαι πρὸ τῆς ἀλιώσεως εἰς γυναικωνίτας καὶ ἀνδρῶνας, ἦσαν μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐρύχωροι, ἀλλ' ἐρείπια. Ὁ Κυβερνήτης ἐλθὼν κατέλυσεν εἰς τινὰ τῶν εὐπροπεστέρων, ἀνήκουσαν εἰς τὸν Ἐμμανουὴλ Ξένον, ἀνδρα πλούσιον, συνετὸν καὶ φιλοπάτριδα, πολλὰ μὲν θυσίασαντα ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλλάδος, μηδὲν δὲ ζητήσαντα παρ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀποχωρήσαντα εἰς Τήνον ἢ ἀντιβασιλεία ὁμως τιμῶσα αὐτὸν μετεκάλεσε τὸ 1835 εἰς Ἀθήνας καὶ διώρισε Σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας· ἀλλὰ πάσχων πάθος χρόνιον, μικρὸν ἐπέζησεν ὁ φιλογενῆς ἐκεῖνος εἰς τὴν δικαίαν ταύτην ἀμοιβήν.

Μόλις λοιπὸν ἐφθασεν εἰς Ναύπλιον ὁ Κυβερνήτης τὴν 7 Ἀπριλίου καὶ ἐπεχείρησε τὴν διοικητικὴν διαίρεσιν τῶν νήσων καὶ τῆς Πελοποννήσου, ἀναβαλὼν τὴν τῆς Στερεᾶς εἰς αἰσιωτέρους καιροὺς, διότι ὁ πόλεμος εἶχεν ὅλος μετατεθῆ εἰς αὐτὴν. Συγχρόνως δὲ ἐνησχολήθη καὶ εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Δημογεροντιῶν.

Ἡ διοικητικὴ διοργάνωσις ἐμελλε νὰ γίνῃ προσωρινή, διότι οὐ μόνον ὁ ἐχθρὸς κατεῖχεν ἐτι ἐπαρχίας τινὰς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐρήμωσιν, τὴν καταστροφὴν

καὶ τὴν ἀναρχίαν, ἔπρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ συμ-
κνωθῶσιν εἰς χεῖρας τῶν διοικητῶν πολλαὶ ἐξουσίαι,
καὶ διοικητικαὶ καὶ δικαστικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ καὶ
ἄλλαι· δι' ὃ καὶ ἐκτάκτους ἐπιτρόπους ὠνόμασεν
ὁ Κυβερνήτης τοὺς ἐπτὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ τοὺς
ἐξ τῶν νήσων διοικητὰς, διὰ τοῦ ψηφίσματος τῆς 13
Ἀπριλίου. Κυριώτατον δὲ καθήκον αὐτῶν ἦτο ἡ ἀ-
ποκατάστασις τῆς ἀσφαλείας, ἡ προστασία τῶν συμ-
φερόντων τοῦ λαοῦ καὶ ἡ διὰ παντὸς τρόπου ἀνάκλη-
σις τῶν διεσκορπισμένων εἰς τὰς ἀρχαίας ἐστίας· διὰ
τὸν λόγον τοῦτον ἀδιετήρησεν ἀκέραια τὰ κατὰ νό-
μον δικαιώματα εἰς ὅλας τὰς κατεδαφισθείσας πόλεις,
κώμας καὶ χωρία » (Διάτ. 16 Ἀπριλίου 1828).

Ἐπειδὴ δὲ οἱ διορισθέντες ἐκτακτοὶ ἐπιτροποὶ ἦσαν
μὲν ἐκ τῶν ἐμπειροτέρων καὶ νοσημονεστέρων, εἶχον ὁ-
μῶς ἀνάγκην χειραγωγίας, ὁ Κυβερνήτης πολλὰς ἐξέ-
δωκε γενικὰς καὶ εἰδικὰς καὶ μερικὰς καὶ ἀποβή-
σεις ὁδηγίας ἐν τῷ διαστήματι τῶν ὀλίγων ἡμερῶν
καθ' ἃς διέτριψεν εἰς Ναύπλιον.

Τὰς ὁδηγίας ταύτας ἀναγινώσκων σήμερον καὶ συγ-
κρίνων πρὸς τὰ μετὰ ταῦτα νομοθετηθέντα θαυμάζω,
τὸ κατ' ἐμὲ, τὴν πολιτικὴν σύνεσιν τοῦ ἀνδρὸς ἐκεί-
νου. Ὡς εἰς τοὺς διαδόχους οὕτω καὶ εἰς αὐτὸν εὐκο-
λον ἦτο νὰ ἐπιχύσῃ εἰς τῆς Ἑλλάδος τὸ πρόσωπον τῆς
δυτικῆς Εὐρώπης τὰς θεωρίας· λαὸν ὅμως οὐ μόνον
ἄστεγον καὶ γυμνόν, ἀλλὰ καὶ πρὸ μικροῦ ἔτι δοῦλον
καὶ οὐδεμίαν ἔχοντα πολιτικὴν ἀγωγὴν, θὰ ἐξημίουν
μᾶλλον μεταφυτευόμενα ἀδιακρίτως εἰς τὸν τόπον
αὐτοῦ τὰ πολύπλοκα ἐκείνης συστήματα, μόλις ριζω-
θέντα εἰς κράτη πρὸ πολλοῦ πεπολιτισμένα καὶ πλού-
σια. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην αἰσθάνονται σήμερον πολὺ
πλέον τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.
Ἀπαριθμῶν ἐσχάτως μετὰ τινος ἐκ τούτων τὰ εἶδη
τῶν φόρων εἰς ὅσα ἐπιβάλλονται οἱ πολῖται, — Ἐλη-
σμώνησες, ἦκουσα παρὰ τοῦ εὐφυοῦς ἐπαρχιώτου, καὶ
ἓνα ἄλλον ἐπυχθίστατον εἰς τε τὰ βαλάντια καὶ τὰ
ἦθη. — Ποῖον ; ἠρώτησα. — Τὸν τῶν δικῶν, ἀπεκρί-
θη ὁ φίλος μου. Οἱ δικηγόροι μᾶς ξεγυμνόνουν ἅμα
δὲ καὶ μᾶς διδάσκουν τὴν δολιότητα, διότι, ἐνῶ πολ-
λάκις αἱ ὑποθέσεις εἶναι ἀπλοῦσταται καὶ δὲν ἔχουν
κριτολογίας, αὐτοὶ χάριν κέρδους δημιουργοῦν διὰ τοῦ
ψεύδους δίκας καὶ τὰς παρατείνουσιν εἰς τὸ ἐπάπειρον ».

Ὁ Κυβερνήτης ὅμως, ταῦτα βεβαίως προβλέπων,
ἰδοὺ τί ἔγραφε πρὸς τοὺς ἐκτάκτους ἐπιτρόπους· « Ὁ
δικαστικὸς κλάδος θέλει ὀργανισθῆ ἐντὸς ὀλίγου δι'
εἰδικῶν διατάγματος. Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τούτου ἔρ-
γον τῶν ἐκτ. ἐπιτρόπων εἶναι νὰ δέχωνται τὰς δι'
αὐτοὺς διευθυνομένας ἀναφορὰς, καὶ νὰ προσπαθῶσι
παραλαμβάνοντες πλησίον των καὶ δύο ἐκ τῶν δημο-
γερόντων, νὰ συμβιβάζωσι διὰ φιλικῶν καὶ πατρι-
κῶν τρόπων τὰ διαφερόμενα μέρη. Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις
εἶναι πολλὰ περιπεπλεγμένης φύσεως καὶ ἀπαιτῆ ἐξε-
τασιν βαθυτέραν καὶ λεπτομερεστέραν, θέλουν βάλει
τὰ δυνατὰ των, ἀλλὰ πάντοτε διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς συν-
διαλλαγῆς, εἰς τὸ νὰ καταπειθῶσι τὰ διαφερόμενα
μέρη νὰ δίδωσι τέλος τῆς διαφορᾶς δι' αἰρετοκρισίας.

» Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ νὰ φέρωμεν τοὺς πολί-
τας εἰς τὴν ὁμόνοιαν, ἐπειδὴ εἶναι παρὰ πάντα

ἄλλον προτιμητέος, δὲν θέλει παραμελεῖσθαι κατ'
ἀγοῦ ἠθελοῦν συστηθῆ τὰ δικαστήρια » (Γεν. ὁδηγ.
πρὸς τοὺς ἐκτ. ἐπιτρ. 16 Ἀπριλίου 1828).

Ὡς πρὸς τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τὴν σύστασιν παρε-
δέχθη τὰς ἕως τότε ἰσχυρούσας βάσεις, δηλαδὴ δημογε-
ροντίας ἐπαρχιῶν καὶ δημογεροντίας πόλεων, κωμῶν
καὶ χωριῶν, καὶ ἐκλογὴν γινομένην ὑπὸ πάντων τῶν
πολιτῶν. Μόνους δὲ ὄρους ἔταξε πρὸς μὲν τοὺς ἐκλο-
γεῖς εἴκοσι καὶ πέντε, πρὸς δὲ τοὺς ἐκλεγομένους
τριάκοντα καὶ πέντε ἔτων ἡλικίαν· οὗτοι δὲ ἀπη-
τεῖτο νὰ καταριθμῶνται μετὰ τῶν μᾶλλον φορολο-
γουμένων.

Τὰ καθήκοντα τῶν δημογερόντων ἔμενον τὰ αὐτὰ·
ἐπειδὴ δὲ ὠνόμασεν αὐτοὺς α ὄργανα τῆς ἐνεργείας
τῆς διοικήσεως, » ἀπήτησε πρὸς τοῦτοις νὰ χρησι-
μεύωσι καὶ ἀντισυμβούλων εἰς τοὺς ἐκτάκτους ἐπιτρό-
πους. Εἰς αὐτοὺς ἀνέθετο καὶ τὰ τῆς ὑγείας καὶ τὰ
τῆς ἀγορανομίας, ὡς καὶ τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν μονα-
στηρίων, τῶν σχολείων, τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν ἄλ-
λων τοιούτων καταστημάτων τὴν ἐπιτήρησιν.

Ἄξιοσημείωτος δὲ πρὸ πάντων εἶναι ἡ περὶ τῆς
ἐκλογῆς τῶν δημογερόντων τοῦ Κυβερνήτου πρόνοια.

« Τὸ ὄργανον, ἔγραφε τὴν 16 Ἀπριλίου πρὸς τοὺς
ἐκτάκτους ἐπιτρόπους, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ λαὸς φα-
νερώνται τὰς χρεῖας του, εἶναι οἱ δημογέροντες, καὶ
διὰ τοῦτο συμβάλλει πολὺ, ὥστε ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν
τῶν ἀρχῶν ἀντὶ τὰ ἐπιβάλλεται εἰς τὸ πλῆθος πα-
ρὰ τοῦ ἰσχυροτέρου, νὰ γίνεται νομίμως διὰ τῆς
ἐμπιστοσύνης τῶν πολιτῶν ».

Καὶ ὅμως αἱ διατάξεις αὗται ἔτυχον πολλῶν καὶ
ἀδυσωπῆτων ἐπικριτῶν· οἱ ἐκ συστήματος φιλόσοφοι,
οἱ μυκτηρίζοντες πᾶν ὅ,τι καλὸν δὲν γίνεται παρ' αὐ-
τῶν ἢ δι' αὐτῶν καὶ ὁ ὄχλος τῶν κατακρινόντων ἀ-
βασανίστως χωρὶς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νὰ γινώσκωσι τί
κατακρίνουσιν, ἀπώλειαν τῶν ἐλευθεριῶν τῆς Ἑλλά-
δος διεσάλπιζον τὰς διατάξεις ἐκείνας· ἐνόμιζες ὅτι
ὁ Μούμμιος ἀνέσκαπτε τὴν Κόρινθον. Παραβάλλων
σήμερον αὐτὰς πρὸς τὰς προὔπαρχούσας, εὐρίσκω ὅτι
καὶ τῶν τοπικῶν καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν δημογεροντιῶν
ἡ ἐκλογὴ ἐψηφίσθη ὁποῖα καὶ πρὶν, καὶ μίαν διαφορὰν
ἀνακαλύπτω ὅτι οἱ ἐκτακτοὶ ἐπιτροποὶ, οὐχὶ μόνον
ἀλλὰ συνεργοὺς ἔχοντες τοὺς δημογέροντας, συνέτα-
σον τὸν κατάλογον τῶν μᾶλλον φορολογουμένων αἰ-
ρεσίμων. Καὶ εἰ μὲν ὁ περὶ μᾶλλον φορολογουμένων
θεσμὸς θεωρεῖται ἀποβλητέος, οὐδὲν ἔχω ν' ἀντιτάξω·
ἐὰν ὅμως καὶ τὸ 1828 ἔτος, ὡς καὶ πρὸ αὐτοῦ, ὅτε
ἐξελέγοντο οἱ οἰκοκυραῖοι, ὡς καὶ σήμερον, ὁ θε-
σμὸς οὗτος ἐγένετο δεκτὸς ὡς ἐγγύησις μάλιστα ἀ-
ληθοῦς ἐλευθερίας, ἀπορῶ ποῖα ἄλλη ἀρχὴ πλὴν τῶν
ἐκτάκτων ἐπιτρόπων, καὶ αὐτῶν συμπραττόντων με-
τὰ τῶν δημογεροντιῶν, ἦτο δυνατόν τῷ καιρῷ ἐκεί-
νω, μετὰ τὸ χάος ἐν ᾧ ἐπλανώμεθα, νὰ συντάξῃ
τοὺς καταλόγους καὶ ν' ἀκούσῃ τὰς ἐνστάσεις (1).

(1) Τῶν δημοτικῶν τούτων διατάξεων μνημονεύων ὁ Κ. Π.
Ἀργυρόπουλος ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ τῷ ἐπιγραφόμενῳ
« Δημοτικὴ διοίκησις ἐν Ἑλλάδι, » ἐπαναλαμβάνει καὶ τὰς
κατακρίσεις. Λίγων δὲ ἐπι « ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησε νὰ δη-
μιουργήσῃ δημοτικὰς καὶ ἐπαρχιακὰς ἀρχὰς παραλλήλας τῆς

Ὀλίγα ἔτη μετὰ ταῦτα ἡ ἀντιβασιλεία, καθαιρέ-
 ρήσασα τὰς Δημογεροντίας, κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν
 ἀρχὰς γυμνὰς πάσης ἀνεξαρτησίας, ἀνικάνους ἢ ἀ-
 ποφανθῶσι καὶ περὶ τῆς ἐλαχίστης ὑποθέσεως ἀνευ τῆς
 ἐπεμβάσεως τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, καὶ ἐφορευούσας
 ἐκτεταμένους περιφέρειας, τὰς ὁποίας συνεκρότησε συμ-
 πηλήσασα πόλεις, κώμας καὶ χωρία, καὶ καταργήσασα
 πρὸ αἰώνων κεκτημένα δικαιώματα. Κατὰ τὸ νέον
 τοῦτο σύστημα, τῶν δημοτῶν οἱ φόροι χωνεύονται
 εἰς μόνης τῆς πρωτευούσης τοῦ δήμου τὰς ἀνάγκας
 καὶ τὴν πολυτέλειαν, ἡ παιδεία, ἡ ὁδοποιία, αἱ ἐκ-
 κλησῖαι, ἡ ὑγεία τῶν ἐν τοῖς χωρίοις παραμελοῦνται,
 καὶ τοῦ αἵματος ὁ φόρος ἀπὸ τούτων κυρίως εἰσπράτ-
 τεται. Καὶ ὁμως, καὶ περιοδικὸς καὶ πάγιος τύπος
 διεσάλπισαν ἀμιλλώμενοι μέχρι κέρου, ὅτι φιλελευ-
 θερώτατοι οἱ νόμοι οἱ διέποντες τοὺς δήμους τῆς Ἑλ-
 λάδος!

Αἱ αὐταὶ κατακρίσεις, καὶ δριμύτερον μάλιστα,
 ἐπανεληφθήσαν καὶ δι' ἄλλο ἀντικείμενον, τὸ τῆς παι-
 δείας. Εἰς τὰς γενικὰς ἀδηγίας, ὅπου συγκεφα-
 λαιοῦνται τὰ καθήκοντα τῶν ἐκτάκτων ἐπιτρόπων,
 καθήκοντα σκοπὸν ἔχοντα τὴν θεραπείαν τῶν πρῶ-
 των καὶ κυριωτέρων ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ, ὁ Κυβερνή-
 τῆς ἔλεγε καὶ ταῦτα· α θελοῦν εἰδοποιήσει (τὴν κυ-
 βέρνησιν) περὶ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ τμήμα σχο-
 λείων· ἐάν δὲν ὑπάρχη κανὲν, θέλουν προνοήσει περὶ
 τῶν μέσων τῆς συστάσεώς των, ἀλλὰ περιοριζόμενοι

διοικητικῆς ἀρχῆς εὐρισκομένους. . . ἀλλ' ὄργανα τῆς κεντρικῆς
 ἀρχῆς ὅσον τὸ δυνατόν εὐχρηστο,» λησμονεῖ πρῶτον ὅτι οἱ ἐκ-
 τακτοὶ ἐπιτροποὶ δὲν ἦσαν κοινῶς διοικηταὶ (ὅρα Διάτ. τῆς 13
 Ἀπριλίου 1838), καὶ δεύτερον ὅτι αἱ διατάξεις ἐκείναι δὲν ἦσαν
 δημιουργικαὶ ἀλλ' ὄχι προσωριναί, μέχρι τῆς ἐθνικῆς συνε-
 λείσεως ἰσχύουσαι. Πλὴν τούτου, συζητῶν μετὰ τινος σπουδῆς
 τὰς διατάξεις ταύτας ἐπιτρέπει τὴν παρεκκλίωσιν ἕρων ἀνυ-
 κάρκτων λέγει παραδείγματος χάριν ὅτι οἱ ἐκτακτοὶ ἐπιτροποὶ
 συνέτασσον καὶ τῶν ἐκλογῶν τοὺς καταλόγους. Ἀλλὰ τὸ μὲν
 ἄρθρον ε' τοῦ ἀπὸ 16 Ἀπριλίου «διοικητικοῦ ὀργανισμοῦ» ἀ-
 ποφαίνεται ῥητῶς ὅτι, «ἐκλεκτοὶ εἶναι ἔσονται οἱ πολῖται τῶν
 πόλεων, κωμῶν καὶ χωρίων οἱ ἔχοντες πλῆρη τὰ 25 ἔτη,» τὸ
 δὲ ζ', δὲν ἀναθέτει εἰς τοὺς ἐκτάκτους ἐπιτρόπους τὴν ἐγγραφήν
 τῶν ἐκλογῶν εἰς κατάλογον. Παριστῶν πρὸς ταῦτοις ὁ συγγρα-
 φεὶς τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς ὡς νέον τι σύστημα, ἢ τοῦλάχιστον
 δὲν ὑπενομιάζει ὅτι ἦτο αὐτὸ τὸ νέον ἰσχύον, τὸ περιγρα-
 φὴν ἐλίγας σελίδας πρότερον (52 - 53), καὶ προσθεῖται ὅτι ὁ νο-
 μοθέτης «ἐπαπειλεῖ μεταβολὴν συστήματος ὡς πρὸς τὴν ἐκα-
 νοτητα τῶν ἐκλογῶν.» Ἡ τελευταία αὕτη διαθεσιμότης εἶναι ἀ-
 ληθῶς περίεργος· διότι ὁ νομοθέτης εἰπὼν «ἔω, ὅτου ὁ νόμος
 προσδιορίσῃ θετικῶς τὰ συστατικὰ τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἔχωσιν
 οἱ ἐκλεκτοί,» δὲν ἠπειλήσεν, ἀλλ' εἶπεν ὅ,τι καὶ ὁ δημοκρατι-
 κωτάτας ἀρχὰς πρεσβέων θὰ ἔλεγε. Συμφέρει τὸ ἀκατόνιστον
 εἰς τὰς πολιτείας;

Σημειωτέον ὅτι ἐνταῦθα δὲν ὁμιλῶ περὶ τῶν μεταρρυθμίσεων
 ἔσται ἐγένοντο εἰς τὰ τῶν Ἀθηνῶν τὸ 1830 ἔτους μετὰ τὴν ἐν Ἀρ-
 γεῖ Συνέλευσιν· περὶ τούτων πιθανὸν νὰ εἴπω τι ἐν οἰκίῳ τόπῳ,
 ἂν καὶ γράφων τὰς παρεργὰς ταύτας ἀναμνήσεις εὐτε συζητῶ.
 εὐτε συνηγορῶ, εὐτε κατακρίνω· διεγυμῶμαι μόνον. Εἴ ποτε δὲ
 προσθέτω ἐν παρέδῳ καὶ γνώμην, κατὰ νοῦν ἔχω νὰ δώσω νό-
 ξις τινὰς εἰς τὸν ἱστορικόν, ὅστις θὰ ἐπεξέλεθ' ἐπὶ τῆς ἐποχῆς
 περὶ τῆς γράφου. Πολλὰ μίαι τις πράξεις, ἔστω καὶ αὐτελῆς,
 ἀδικαίως καὶ ἀσύμμετρώτως ἐρμηνευομένη, ἐπακοροῦσι ἰδέας ἐμφα-
 μένας ἀπὸ πολλῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ἐπεξηγῆσαι βίαν ἀλόκληρον.

ἀκριβῶς εἰς μόνην τὴν ἀνάγκην τῆς στοιχειώδους δε-
 δασκαλίας ο.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἤρκεσαν νὰ ἐξάψωσι τὰς φλόγας
 τῆς φιλοπατρίας τῶν κατακριτῶν. Ὁ Κυβερνήτης, ἐ-
 κραζὼν, εἶναι φωτισμένος· δὲν θέλει παρά μόνον
 κολυδογράμματα, φοβούμενος τὰς φιλελευθέρους ἰ-
 δεὰς τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Πλάτωνος.

Ἄστειον θὰ ἦτο βεβαίως ἂν μετὰ τὰ ἀλάνθαστα
 μαθήματα τῆς πείρας, τὰ ὅποια ἐδίδαξεν ἡμᾶς τρια-
 κονταετῆς περίπου δημόσιος βίος, μετὰ τὰ συνεχῆ δὲ
 δ' εἰπεῖν καὶ ὀλεθρία ὀλισθήματα εἰς ἃ ἀσύνητος διά-
 ταξις τῶν τῆς παιδείας ἐκρήμνισε καὶ κρημνίζει ἀθῶα
 πλάσματα ἀνάγκην ἔχοντα παιδαγωγίας, ἄστειον λέγω
 θὰ ἦτο ἂν ἐπεχειροῦμεν σήμερον νὰ καταδείξωμεν
 τὴν γελοῖον, εἰμὴ τι ἄλλο τῆς κατηγορίας. Τὴν δη-
 μοτικὴν ἀγωγὴν συνιστῶν ὁ Κυβερνήτης, δὲν συνί-
 στα ὡς σκοπὸν μόνον καὶ τέρμα τῆς ὅλης ἐκπαιδεύ-
 σεως, ἀλλὰ καὶ ὡς προπαρασκευὴν πρὸς μετάδασιν
 εἰς ἀνωτέραν βαθμίδα. Μωρὸς ὁ ἀρχιτέκτων ὁ κτίζων
 οἰκίαν μεγάλην καὶ πολυτελεῖ ἀνευ θεμελίων· τοιαύ-
 την ὁμως μωρίαν δὲν εἶχεν ἐκεῖνος. Ἀλλὰ καὶ ὡς
 τέρμα ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ὀρίσῃ τὴν δημοτικὴν ἐκ-
 παιδευσιν θὰ ἐχειροκρότουσιν τὴν πρόνοιαν αὐτοῦ· διότι
 αὐτὴ οὐ μόνον τὸ πρῶτον ἀλλὰ καὶ τὸ μόνον ὄρ-
 γανον εἶναι τῆς διαπλάσεως τῶν αἰσθημάτων καὶ ἰ-
 δεῶν, ὁ ἐπιούσιος διανοητικὸς ἄρτος, ἡ μόνη ἀκτίς ἀν-
 θρωπισμοῦ, ἡ εἰσδύουσα εἰς τὰς κατωτέρας τῆς κοι-
 νωνίας στιβάδας καὶ διδάσκουσα ἐκάστῳ τὰ ἀληθῆ
 αὐτοῦ χρέη καὶ τὰ ἀληθῆ δικαιώματα. Αἱ ἰδέαι αὐ-
 ται εἶναι σήμερον τετριμμένα, ἀναγνωρισθεῖσαι καὶ
 παρὰ τῶν φιλελευθερωτέρων κυβερνήσεων ὡς ἀναλ-
 λοῖωτοι καὶ σωτηριώδεις ἀρχαί· δὲν κηθιέρωσεν αὐ-
 τὰς μόλις ἔλθοῦσα ἡ ἀντιβασιλεία, καὶ βιαιότερον μάλ-
 λιστα, ἀπαιτήσασα νὰ ἀναγκάζωνται εἰς τὴν παι-
 δείαν καὶ οἱ δυστροποῦντες; Ἡ παιδεία εἶναι φύσει
 φιλόδοξος. Καὶ ἐπαινετὴ μὲν ἡ φιλοδοξία ἢ μὴ ὑπερ-
 πηδῶσα τὰ ἐσκαμμένα, ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο, ἵνα μὴ
 τολμήσῃ παράβολόν τι πῆδημα, ἔχει ἀνάγκην ῥυθ-
 μίστως καὶ χαλινοῦ· ῥυθμιστικὸς δὲ καὶ χαλινὸς εἶναι
 ἡ πρώτη ἀγωγὴ, ἡ διδάσκουσα, ὡς εἶπομεν, καὶ
 χρέη καὶ δικαιώματα. Αἰωνίως καὶ κατ' οἶκον καὶ
 δημοσίᾳ ἀναμασσῶμεν τὰ παραδείγματα τῆς Ἀγ-
 γλίας καὶ φθονοῦμεν τὴν χρηστότητα τῶν ἠθῶν, τὴν
 φιλοπατρίαν, τὸ παράστημα καὶ τὴν φιλονομίαν τῶν
 Ἀγγλῶν· ἀλλὰ δὲν ἀρκουσὶν ὁ ἐπαινος καὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία, ἀπαιτεῖται καὶ μίμησις· καὶ ἵνα μιμηθῶμεν
 ἀνάγκη νὰ μάθωμεν ὅτι τῶν ἀρετῶν τούτων πηγὴ
 καὶ βᾶσις καὶ κρηπίς εἶναι ἡ δημοτικὴ ἐκπαιδευσίς,
 δι' ἣν περιπαθεῖς καὶ ἀνευδότες καταβάλλουσιν ἀ-
 γῶνας καὶ θυσίας ἢ τε δημόσιος καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ἐνέρ-
 γεια τῶν κατοίκων τῆς Μεγάλης Βρετανίας (1).

Εἰς ταῦτα κατεγίνετο ὁ Κυβερνήτης ὅτε ἀπαι-

(1) Τὸ περὶ τῆς παιδείας ζήτημα πολλάκις καὶ διὰ μακρῶν
 ἐπικρατεῦται ἐν τῇ Πανδώρα· αἱ πραγματεῖαι ἰδίως
 τῶν καθηγητῶν Ριγαβῆ, Στρούμπου καὶ Φραζέτου εἶναι ἀξίαι
 μελέτης. Καὶ ὁμως ἀμφιβιβλόμενοι, βλέποντες μάλιστα τὴν
 παραλοσίαν τῆς δημοτικῆς πρὸ πάντων παιδείας, εἴποτε ἔκουφ-
 τὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐξήγησεν ἕν βλῆμα ἐπ' αὐτῶν.

σία είδους, ὅτι ἡ πανώλης νόσος ἐνέσκηψεν εἰς Ἰδραν καὶ Σπέτσας, διέκοψε τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Ν. Δ.

(*Ἔπεται συνέχεια.)

MARGARITA.

(Συνέχ. ὡς φυλλάδ. 285 καὶ 286).

Ε΄.

Ἡ ἐν Ὀμβίλ οἰκία ἀπέειχε μίαν λεύγαν ἀπὸ Charges καὶ ἡμίσειαν περίπου ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸν ὅπου κατώκουν οἱ γονεῖς τῆς Μαργαρίτας ἡ Κ. Λατοῦρ σπανίως ἤρχετο εἰς αὐτὴν καὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν μόνος ὁ ἐπιστάτης ἐφαίνετο. Τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο ταξειδίον, αἱ κρύφια συνομιλίας μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τῆς μητρὸς του ἐκίνουν εἰς ἀπορίαν τὴν Μαργαρίταν καὶ τὴν ἀνησυχουν.

Πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχε φθάσει ἡ Κ. Λατοῦρ, καὶ ὅλα τὰ σκευῆ αὐτῆς δὲν εἶχον ἐτι τακτοποιηθῆ, ὅτε ἐφάνησαν εἰς τὴν πεδιάδα δέκα κολοσσοὶ προχωροῦντες ἐν τάξει ἦσαν δὲ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Πιεδλέ ἄτινα ἤρχοντο νὰ χαιρετίσωσι τὴν κυρίαν. Καὶ ἡ μὲν μήτηρ ἔφερε κάλυπτον περιέχον ὀπίσθας, οἱ δὲ υἱοὶ ἐκράτουν ἀνὰ μίαν γάστραν μὲ ἄνθη, καὶ ὁ πατήρ ἐβάσταζε δύο τρισεμείστους πέπονας τοὺς ὁποίους εἶχε κόψει μόνος ἀπὸ τὸν κήπον του. Ἡ Κ. Λατοῦρ ἐδέχθη τὰ δῶρα μὲ τὴν συνήθη τῆς ἀγαθότητα, καὶ ἐπειδὴ εἶχε προῖδει τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐνοικιαστῶν, ἔλαβεν ἀπὸ ἓν κιβώτιον ὀκτὼ μεταξωτὰ ἐσωκάρδια διὰ τοὺς υἱοὺς, μίαν τραχηλιὰν διὰ τὴν μητέρα των, καὶ ὠραῖον πῖλον πλατύγυρον μὲ χρυσὴν πόρπην διὰ τὸν γέροντα. Μετὰ τὰς ἀμοιβαίας εὐχαριστίας ἡ Μαργαρίτα φαιδρὰ καὶ χαίρουσα ἦλθε πρὸς τοὺς συγγενεῖς τῆς ἀφοῦ δὲ τοὺς ἠναγκαλίσθη ὅλους κατὰ σειράν, ἡ ἀνάδοχος τῆς τὴν ἐπήνεσε γεγωνυῖα τῆ φωνῆ, καὶ τοσοῦτον ἐγκωμιάσει τὴν γλυκύτητα, τὴν φρόνησιν, τὸ πνευμά τῆς, ὥστε αἱ παρειαὶ τῆς νέας τὰς ὁποίας εἶχον κοκκινίσει τὰ φιλήματα, ἔγειναν πολὺ πλέον κόκκινοι ἢ γραῖα Πιεδλέ, ἰδοῦσα πῶς ἦτον ἐνδεδυμένη ἡ Μαργαρίτα, ὑπέθεσεν ὅτι θὰ ἦτον εὐτυχῆς, καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ἦτον ὠραία.

Ἐχεις δίκαιον, ἐπρόσθεσεν ὁ πατήρ.

— Τῶντι, εἶπε μία φωνὴ κλονίσασα ἐκ ἐσθῶρων τὴν Μαργαρίταν, ἡ φωνὴ τοῦ Γάστωνος εἰσερχομένου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἠνοίγη ἡ θύρα, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν ἀμφιθάλαμον ὁ μικρὸς φύλαξ τῶν κούρκων, ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος εἶχε κλαύσει τόσο πολὺ ὅτε ἀνεχώρησεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶχεν ἀκολουθήσει τοὺς κυρίους του μακρόθεν, καὶ μὴ τολμῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμον, ἐχαιρέτισε μὲ συστολὴν μακρόθεν.

— Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ μυξιάρικον; ἠρώτησεν ἡ Κ. Λατοῦρ. Ἐλα ἐδῶ νὰ μᾶς εἴπῃς καλ' ἡμέραν.

Ὁ Πέτρος ἐχαιρέτισε καὶ δεῦτερον, ἀλλὰ δὲν κατεπίσθη νὰ εἰσέλθῃ ἔγεινε κατχόκκινος ὡς αὐγὸν τοῦ Πάσχα καὶ ἐφυγεν ὡς πτηνόν.

— Τῶντι μ' εὐρίσκει εὐμορφὴν; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Μαργαρίτα περιερχομένη μόνη εἰς τὸν κήπον ἀφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ συγγενεῖς τῆς ἄλλὰ τί τολμῶν ἔχουν οἱ νέοι νὰ λέγουν τοιαῦτα πράγματα ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους! Ἀφοῦ ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ τὸν ἰδῶ κατὰ πρόσωπον, πῶς αὐτὸς τολμᾷ καὶ μὲ λέγει φανερὰ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορῶ ν' ἀκούσω χωρὶς νὰ κοκκινίσω; Ἡ θὰ ἔχη μεγάλην ἔξιν εἰς τὰ τοιαῦτα, ἢ θὰ τὰ θεωρῇ ἀδιάφορα. Καὶ ὅμως νὰ εἴπῃ εἰς μίαν γυναῖκα ὅτι τὴν εὐρίσκει εὐμορφὴν . . . εἶναι πολὺ . . . ὁμοιάζει ὀλίγον δῆλωσιν αἰσθημάτων.

Τοιαῦτα εἰπούσα ἐστάθη, καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται ἐὰν τῶντι ἦτο δῆλωσις αἰσθημάτων. Ἐτυχε τῶντι ν' ἀκούσῃ ἄλλοτε περὶ τοιούτων, ἀλλὰ δὲν ἐνόει καθαρὰ τὸ πρᾶγμα. Πῶς λέγει τις ὅτι ἀγαπᾷ; τοῦτο δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ χωρήσῃ ὁ νοῦς τῆς ὑπέθετεν ὅτι δι' αὐτὸ θὰ ὑπῆρχέ τις ἰδιαίτερα γλῶσσα, μυστήριον τι γλυκὺ ἅμα δὲ καὶ ἐπικίνδυνον. Πρὸ τῆς δὲν εἶχεν ἀναγνώσει μυθιστορίαν, ἐκτὸς μιᾶς μόνης τὴν ὁποίαν εἶχεν εὑρεῖ μ' ἐσχισμένα φύλλα εἰς μίαν ἀποθήκην τοῦ πατρὸς τῆς. Ἐπρόκειτο δὲ εἰς αὐτὴν περὶ ληστοῦ τινος τῆς Σικελίας ὁ ὁποῖος ἤρπασε μίαν μοναχὴν, καὶ ἐπειδὴ ἀπῆντησέ τινας λέξεις καὶ φράσεις ἀκαταλήπτους, ὑπέθεσεν ὅτι αὐτὴ ἦτον ἡ γλῶσσα τῶν ἐρώντων. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὸν ἐφημέριον ὅτι αἱ μυθιστορίαι εἶναι ψευδεῖς, ἐπεθύμει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἄλλὰ ποῖον νὰ τολμήσῃ νὰ ἐρωτήσῃ;

Ὁ θάλαμος τοῦ Γάστωνος εἰς Ὀμβίλ δὲν ἦτον ὡς εἰς Παρισίους πλησίον εἰς τὸν ἰδικόν τῆς. Καθ' ἡμέραν, τὴν πέμπτην ὥραν τῆς αὐγῆς, ἐσήμαινεν ἀσθενῶς ὁ κώδων τοῦ κυνηγίου πλησίον τοῦ παραθύρου του. Καὶ ὁ μὲν Γάστων ἐσηκόνετο καὶ ἐπήγαινε εἰς τὸ κυνήγιον, ἐκεῖνη δὲ τὸν ἐβλεπεν ἀπαρατήρητος διὰ τοῦ παραθύρου ἀναχωροῦντα ἐφιππον μὲ τοὺς σκύλους του, κρατοῦντα τὸ τουφέκιόν του καὶ γινόμενον ἄφαντον ἐντὸς τῆς ὀμίχλης. Τὸν παρηκολούθει δὲ μακρόθεν μὲ τὸ βλέμμα, ὡς ἂν ἦτον αἰχμάλωτος τῆς ὁποίας ὁ ἐραστῆς ἀνεχώρει εἰς Παλαιστίνην. Ἐνίστε ὁ Γάστων ἐπήδα ἐφιππος φράκτας, καὶ ἡ Μαργαρίτα ἀνεστέναζεν ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, διότι ἐνόμιζεν ὅτι οἱ κυνηγοὶ διέτρεχον μεγάλους κινδύνους. Ὅτε δὲ τὸ ἐσπέρας ἐπανήρχετο κατασκονισμένος, τὸν παρετήρει ἀπὸ κρυφῆς μέχρι ποδῶν διὰ νὰ βεβαιωθῇ μήπως ἦτο πληγωμένος ὑπέθετεν ὅτι ἐπέστρεφεν ἀπὸ μεγάλην μάχην. Καὶ ὅτε τὸν ἐβλεπεν ἀνασύροντα ἀπὸ τὸ δισάκιόν του τὸν λαγῶν ἢ ζεῦγος περδίκων καὶ ἀποθέτοντα αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπε πολεμιστὴν ἐπανερχόμενον καὶ φέροντα λάφυρα.

Ὅτι δὲ ἐφοβεῖτο ἔγεινε μίαν ἡμέραν ὁ Γάστων πηδῶν ἓνα φράκτην ἐπέσει μεταξὺ βάτων καὶ ἐτσουγκρανίσθη ὀλίγον. Τὸ ἀσίμαντον ὅμως τοῦτο συμβεβηκὸς πόσον ἐτάραξε τὴν ταλαίπωρον Μαργαρίταν! παρ' ὀλίγον ἐλειποθύμει. Τὴν ζωὴν τῆς θὰ ἐδίδεν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ σφογγίσῃ τὸ ὀλίγον αἷμα τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἀπὸ τὴν δεξιάν τοῦ Γάστωνος! Ἐβάλεν εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς τὸ ὠραιότερόν τῆς κεντημένον μανδύλιον καὶ ἐπερίμενε ἀνυπομόνως περιστάσιν τινα διὰ νὰ